

Zgage in zgagice.

Otroška igra v enem dejanju. — Spissal Matko Krevh.)

OSEBE:

Pepček,	Korenovi.	Betka.
Rozika,	Pepček igra	Lojzika,
Ivanček,	kralja.	Poldek,
Marica,	Dobnikovi.	Mihee,
Franček,	Marica igra	Barica,
Anica,	kraljico.	Matjašek,
Stanko	igra ministra.	Poldek,
Nejček	igra vojaka.	

Igra se vrši v Korenovi sobi popoldne.

Pepček, Rozika (pripravljata za igro: dve kroni, plašč, očali, pisanko itd.).

Pepček: Ivanček nekam dolgo hodi. Lahko bi se bil že vrnil.

Rozika: V takem nalivu ni prijetno capljati po lužah. Jaz že ne bi bila šla vabit sosedovih.

Pepček: Seveda ti, ki si iz sladkorja! — Ivanček je pa junak kakor jaz. Rozika, kaj pa naj počnemo v tako dolgočasnem vremenu? Knjig in peresnika se človek hitro naveliča.

Rozika: Zato imaš pa tudi spričevalo temu govorjenju primerno.

Pepček: Kaj spričevalo! Sosedov Gašperček je raztrgal vsa spričevala, čim je izstopil iz šole.

Rozika: Mar ga hočeš posnemati? Sramujem se, da imam takega brata.

Pepček: Nikar se ne prepirajva! Poglej rajši, če se Ivanček že vrača.

Rozika (gleda skozi okno): Že prihaja. Joj, moker je ko žaba v mlački.

Pepček: Radoveden sem, če bodo prišli sosedovi. Zaradi dežja jih znabiti ne bodo pustili.

Rozika: Zvedrilo se bo.

Ivanček (pride, odlaga dežnik): Hu, kako me je pralo! Yama je dobro pod streho.

Pepček, Rozika: Kako si opravil? Ali so te kregali?

Ivanček: Kaj bi me kregali! Ponekod so bili še veseli, da gredó otroci z doma. Logarjeva mama so mi dali celo pogače, češ, naj gredo, da bo doma mir, pa lepo se morajo vesti.

Rozika: Kdaj pridejo?

Ivanček: Brž. Mamike so jih že zavijale v rute in jopice.

Pepček: Lepo igro bomo priredili. Glej, Ivanček, priprave!

Rozika (gleda skozi okno).

Ivanček: Čemu pa dve kroni? In očali ter pisanka?

Pepček: Vse zveš, samo potrpeti moraš.

Ivanček: Ali bo kaj smeha pri igri?

Pepček: Seveda bo! Tako se boš smejal, da se ti bodo usta raztegnila do ušes. (Pokaže.)

Rozika: Že gredo! Vsi prihajajo. Živijo!

Pepček: Za igro nas je treba najmanj petnajst.

Ivanček: Petnajst? Soba bo premajhna. (Otroci prihajajo: Logarjevi, Dobnikovi, Lešnikovi in Kovačevi ter odlagajo nekateri dežnike, drugi velike rute in očetove suknje.)

Stanka: Dober dan!

Vsi došli: Bog daj dober dan!

Korenovi (veselo): Bog ga daj!

Franček: Mokri smo ko miši.

Matjašek: Moj čevalj je poln vode.

Mihec (se smeje): Zakaj pa obuješ čevlje, ki so raztrgani? Čevljaru bi jih dal popraviti.

Barica: Saj ima nove, a so mu ata prepovedali, obuti jih, ker so za tako vreme stari čevlji dobri.

Pepček: E, kaj to — da ste le prišli. Tu v sobi ni mrzlo; hitro se boste posušili.

Lešnikovi: Nam ni sile.

Nejček: Ne bojim se snega, še manj pa dežja.

Betka: Kaj se bahaš! Mama so rekli, da ne smeš preveč govoriti.

Stanko: Oba preveč govorita; vaju doma zatožim.

Pepček: Poslušajte me!

Nekateri: Pssst, poslušajte, Pepček govori!

Nejček (Stanku): Pa zatoži, boš dobil počen groš!

Franček: Da bi te maček z repom! Molči!

Nekteri: Psssst!

Pepček: Danes smo prosti. Vreme je za nič za igre na trati.

Lešnikovi: Naloge smo izgotovili. Ali kateri še ni izvršil nalog?

Večina: Že davno smo jih izvršili.

Pepček: Tako je prav. Jaz mislim, da imamo zdaj pravico do igranja. Naš ata zmiraj pravijo: Najprej delo, potem zabava. In naš ata so pametni, o ja!

Pavlek: Naš ata so pa tudi pametni.

Pepček: Kdo pa pravi da niso? Naj le bodo, saj ste vi Kovačevi potrebni, da imate pametnega ata, posebno ti, Pavlek.

Pavlek: O — jaz sem dovolj priden; mene imajo ata radi.

Barica, Matjašek: Mene pa tudi, mene pa tudi.

Stanko: Bahate se, to ni lepo!

Pavlek: Resnico govorimo. Čemu nas pa draži Pepček?

Pepček: Mir! Če ne, vas vse spet naženem domov.

Rozika: Pepček, kaj govariš! Povabiš jih k nam, potem jih pa naganjaš domov!

Pepček: Molčijo naj! Zakaj se vtičejo vmes, ko govorim jaz.

Franček: Kaj bo pa z obljudljeno igro, Pepček?

Pepček: Saj bi že sam rad, da bi pričeli z njo. A tile blebetači me zmiraj motijo.

Marica: Psssst!

Več otrok: Psst! Mir! Pepček naj govori!

(Otroci se pomirijo.)

Pepček: Poslušajte! (Otroci zijajo poslušajo.) Igri, ki sem sem si jo jaz izmisliš, se pravi »Zgage in zgagice«. Igrajo ti-le: kralj, kraljica, tajnik, ki zapisuje prestopke in kazni, dva vojaka in strežniki, ki so tako nerodni, da jih morata kralj in kraljica kaznovati. Kralj in kraljica hočeta odpotovati v daljno deželo, zato se morata pripraviti za pot. Kdo bo igral kralja?

Večina: Ti, ki si igro sestavil.

Pepček: Kdor je zato, da jo igram jaz, naj dvigne roko! (Vsi dvignejo roke.) Hvala za to čast! Kralj sem torej jaz, vi drugi pa moji podložniki. Ubogati me morate in spoštovati. Kralju mora biti ob strani kraljica. Kraljica naj bo pa Dobnikova Marica.

Otroci: Živijo kraljica Marica!

Pepček: Vsakemu kralju so potrebni ministri. Jaz rabim za enkrat samo enega ministra, in ta naj bo Logarjev Stanko, ki zna tako lepo pisati in računati.

Stanko (si vzame pisanko ter si nataknene očali).

Pepček: Tudi vojaško stražo morata imeti kralj in kraljica. Za stražnike imenujem Dobnikovega Frančka in Logarjevega Nejčka. (Opašeta si sablji in natakneta papirnaté čeladi. V levici nosita sulici.) Vi drugi boste pa strežniki kraljični in moji. (Se razvrste: strežnice ob kraljici, strežniki ob kralju.) Prinesite prestola! (Dva odhitita po dva stola.) Midva se lahko med tem slovesno kronava.

Marica (položi krono Pepčku, Pepček njej na glavo).

Strežnika (se vrneta s stoli).

Pepček: Tako, tukaj je najin prestol. Ne pozabite, da se nizko priklonite, kadar vas pokličeva s tem-le zvoncem! Kazen zadene tistega, ki bo kaj narobe naredil. Gospod minister bo vse zapisal, vojaki pa vas bodo kaznovali. Odidite! (Priklanajo se in odidejo.)

Pepček (kraljici): Vprašam te, kraljica Marica: Hočeš li, da odpotujeva?

(Koniec prihodnjič.)

